

fældte efter Evne skal have stræbt at erstatte den ved Forbrydelsen forvoldte Skade (U. § 100). Endvidere har man ikke optaget Slutningsbestemmelsen i Udkastets § 101 om, at ny Begæring, i Tilfælde af at Andragendet er afslaaet, først kan fremsættes efter 2 Aars Forløb, hvilken Bestemmelse svarer til Reglen i Lov af 3. April 1868 § 3 i Slutningen.

Bestemmelsen i Stk. 2 tilsigter ligesom § 81, Stk. 3 at bevare Særlovgivningens Bestemmelser paa det heromhandlede Omraade, jfr. Bemærkningerne ovenfor til § 81, Stk. 3. En Følge af Bestemmelsen er det, at f. Eks. Retten til Statspension ikke genopvaagner ved Generhvervelsen af de borgerlige Rettigheder, jfr. Statstjenestemandslovens §§ 60 og 68, Stk. 1 e.

Med Hensyn til Virkningerne iøvrigt af Generhvervelsen henvises til Lovforslagets § 313, Stk. 4.

I Kommissionen har det været drøftet (jfr. Mot. Sp. 210—12), om der i Straffeloven bør optages Bestemmelser dels om *Adgang til at faa Domme udsløttede i Straffe-registret*, dels om *Ret for den paagældende til at undlade at give Oplysning om den tidligere Domfældelse*, naar han som Vidne udspørges om Generalia. Først derved er nemlig alle Spor af den tidligere begaaede Forbrydelse udsløttede. Justitsministeriet er med Kommissionens Flertal (4 Medlemmer) enigt i, at saadanne Bestemmelser ikke naturligt hører hjemme i Straffeloven. For saa vidt de ikke findes at kunne fastsættes rent administrativt i Lighed med Justitsministeriets Cirkulære Nr. 242 af 11. December 1896, paa hvilket Reglerne om Strafferegistret og dets Førelse hviler, hører Bestemmelserne rettest hjemme i en særlig Lov eller for nogle Vedkommende i Retsplejeloven.

Særlig Del.

Ved den systematiske Ordning af de enkelte Forbrydelser begynder Lovforslaget ligesom Kommissionens Udkast med Statsforbrydelserne d. v. s. de Forbrydelser, der krænker det politisk-organiserede Samfundets Interesser (Kapitel 12—17). Derefter behandles Forbrydelser, der umiddelbart krænker offentlige Interesser, som ikke har Samfundets politiske Organisation til nødvendig

Forudsætning (Kapitel 18—22), derefter Forbrydelser i Familieforhold (Kapitel 23) og til sidst Forbrydelser mod den enkeltes Retsgoder (Kapitel 24—29). En aldeles konsekvent Gennemførelse af dette System er dog ikke fulgt. Den flydende Grænse mellem Grupperne og Hensynet til traditionel Lovgivningssystematik har saaledes begrundet, at man i Kapitel 24 (Forbrydelser mod Kønssædeligheden) har optaget visse Forbrydelser, der efter det iøvrigt til Grund liggende Synspunkt nærmest maatte anses som Krænkelser af Samfundsinteresser, jfr. §§ 231—233, ligesom man i Kapitel 29 under andre straffbare Formuekrænkelser har optaget saadanne Krænkelser, selv om de ikke gaar udover en bestemt Enkeltmand, jfr. § 297 og §§ 302—304. Ligesom Kommissionen har man ikke medtaget Bestemmelser om straffbare Handlinger ved Offentliggørelse af Skrift (Presseforseelser), idet praktiske Hensyn taler for at holde disse Forbrydelser udenfor Straffeloven. Derimod kunde der være Spørgsmaal om at underkaste de herom gældende Regler (Lov 3. Januar 1851) en selvstændig Revision.

12te Kapitel.

Forbrydelser mod Statens Selvstændighed og Sikkerhed.

Lovforslaget adskiller sig særlig i to Henseender fra Kommissionens Udkast.

For det første har man ved Affattelsen af Kapitlets Bestemmelser taget Hensyn til det Rigsdagen allerede forelagte Lovforslag angaaende Afrustning. Dette har bevirket Ændringer i § 106 (U. § 106, Stk. 2) og § 107 (U. § 107) og Udeladelse i § 109 af Udkastets § 109, Nr. 1 og 2.

Dernæst har man i Lovforslaget §§ 103, 104, 106 og 108, jfr. § 114, Stk. 1, mildnet de af Kommissionen (U. §§ 103, 104, 106, Stk. 2 og 108) foreslaaede Straffe i ikke ubetydelig Grad, idet man nemlig maa formene, at det ved Forbrydelser som de her omhandlede ganske særlig kommer an paa en hurtig og kraftig Indskriden fra Samfundets Side, hvorimod Straffetidens Længde ikke har afgørende Betydning.

Som Følge af Bestemmelsen i Lovforslagets § 9, Nr. 1, betegner Kapitlets Bestemmelser en betydelig Udvidelse med Hensyn til Udlændinges Ansvar for Angreb paa den danske Stat. Forudsætningen maa dog naturligvis her som altid være, at den paagældende Handling er retstridig, og ved